

Rihallgatás

Szemgolyó lebeg a folyadékkal teli üvegben. *Ezzel nyertük meg az ügyet, vigyorog a patológus és beleharap a fasírtos zsemlébe. A boncasztalon fekvő hulla üres szemgödrét bámulom, elnyomom a cigarettát, lenyelem az utolsó korty megsavanyodott kávé.*

Felmegyek az emeleti irodámba, kirúszozom a számat. Újabb ügy vár rám. Elszívok még egy cigit, szuggerálom a szemközi tűzfalat. Málladozó vakolat, a háztető cserepei olyanok, akár egy foghíjas ember mosolya. A galambok felrebbennek, amikor becsukom az ablakot, az egyik leszarja a párkányt. Káromkodom. Kinyitom az irodám ajtaját, na, jöjjön be, mondom! A folyosón miniszoknyás, feszes fenekű lány vonul, kezében papír. Sír. Mind egyformák, gondolom, vádlók, vádlottak.

Maga Ráczi Mihály, kérdezem a szakállas öregembert. Biccent. Nem hallom, förmedek rá, itt nem szokás biccenteni, érthetően válaszoljon, ha kérdezem! Rám néz, bepárásodik a szeme. Attól tartok, elbógi magát, nincs nekem erre idegzetem. *Az vagyok, válaszol végül elcsukló hangon. Alezredes asszony, folytatja, én nem csináltam semmit a kislyánnyal, nem tudom, hogyan keveredtem ebbe az ocsmányságba.* Legszívesebben a képébe röhögnék, hogy na, persze, nem csinált semmit, épp olyan ártatlan, mint a többi szarházi. Felállok, az ablakhoz sétálok, olyan lassan, ahogyan csak tudok. Pár másodpercig kifelé bámulok. Az egyik galamb épp a másikon van, szárnyaival csapkod, az alsó roskadozik a súly alatt. Megfordulok, az öregemberre nézek. Oktatni kellene, ahogy ezt csinálom, nyugtázom elégedetten. Büszke lenne rám Pereszkei tábornok, tőle tanultam, hogy kell megtörni a gyanúsítottat. Megállok a potrohos, ósdi zakót viselő hetvenes férfi előtt, két tenyeremmel elé támaszkodom. Egészen közel hajolok hozzá. Egy szót sem szólok, csak bámulom. Ilyenkor szokták lesütni a szemüket. De ez az ember meg sem rezzen, állja a tekintetemet. Zavarba jövök. Leülök a magas támlájú műbőr székembe. Keresztbe teszem hosszú lábaimat, azt asztal alatt látni formás vádlimat. Az öreg rá sem hederít, az ablakra mered. Szóval, maga Ráczi Mihály, mondom és kinyitom az asztalomon heverő aktát. Maga szerint miért van itt, szögezem neki a kérdést. *Mert a menyemet nekilöktem a kredencnek, mondja, még mindig az ablakot bámulva.* Ember, nézzen rám, ha magához beszélek, fakadok ki! Az asztalra csapok. Az öreg válla láthatóan megrándul, a szemhéja megremeg, rám néz. Megrémült, ez is jól sikerült. *Nem akartam, hogy eltörjön a karja, csak arrább taszajtottam, mert nem akart elállni az utambul. Nem tehetek róla, hogy ennyire nyápic. Ki gondolta volna, hogy ennyitül csontja törik, védekezik az öreg. Teljesen hülyének néz, gondolom, mit játssza itt az ártatlant! Még, hogy megtaszajtott a menyit! Na, mondom neki, Ráczi Mihály, jobb, ha önként elmondja, ami történt, mert az enyhítő körülmény lehet. Ügyvéd nincs, kérdez vissza váratlanul.* Ez mégsem olyan hülye, gondolom. Mindjárt itt lesz az is, felelem, de addig beszéljen nyugodtan. Higgye el, megkönnyebbül, ha leteszi végre azt a súlyos terhet. *Inkább megvárnám az ügyvédet, felel az öreg és karba teszi a kezét.* Alig bírok nyugalmat erőltetni magamra. Jól van, válaszolom ökölbe szorított kézzel, akkor viszont kint várjon. Odamegyek az ajtóhoz, kinyitom. A kopott padon egyenruhás ül, amikor meglát, felpattan, *jelentkezem, mondja.* Intek Ráczi Mihálynak, álljon fel. Vigyázzon rá, utasítom a rendőrt, és szóljon, ha megjön az ügyvéd úr.

Rohadjon meg ez is a jogaival együtt, káromkodom, amikor becsukódik mögöttem az ajtó. Maradhatok estig, pedig hatra lefoglaltuk a szobát. Fel kell hívnom Lacit, mondja le. A

penz persze ugrott, mert előre kérte a tulaj. Dögöljön meg mindenki, sziszegem! Kezembe veszem a táskámat, rá van írva: Tom Tailor, persze utánzat, az ebay-n rendeltem 50 euróért, ami meglehetősen jutányos ár egy ilyen jó hamisítványért. A barátnőm szerint ciki, hogy épp egy rendőr hord hamis táskát, de ez nem izgat, mindegyik kollégám ügyeskedik valamivel, az én hamis táskám semmi az ő ügyeikhez képest.

Kerekes Angéla vagyok, negyvenéves vizsgálótiszt. Alezredes! Sosem akartam családot, csak gyereket. Mindig nős férfiakkal feküdtem le. Ők sosem tudták, csak a spermájukra pályázom. Amikor ötévnyi próbálkozás után sem lettem terhes, az orvosom azt mondta, adjam fel. Kiborultam, aztán újra felszívtam magam és alternatív terápiákkal próbálkoztam. Jelenleg a kollégámmal, Lacival kavarok. Nyomozó. Jóképű, kigyúrt, harmincéves. Mielőtt ráhajtottam, azt gondoltam, ha ő sem tud teherbe ejteni, végleg feladom a próbálkozást. Lacival olyan helyekre járunk, ahol szobát lehet bérelni három órára ötezerért. Lacinak felesége van, én a barátnőmnél lakom, de csak átmenetileg, amíg anyámtól megöröklöm a lakást. Anyám Parkinsonos. Testvérem nincs, apám sosem volt, legalábbis nem ismertem. Laci jó fiú, csak kicsit anyagias. Mindig elkéri a kétezer ötszáz forintot, amikor végzünk a szexszel.

A megyei rendőr-főkapitányság vécéjét tavaly újítták fel, most viszonylag elviselhető. Ezt afülkét ketten használjuk a kolléganőmmel, mert az emeletünkön csak mi vagyunk nők. Magamra zárom az ajtót, a táskámból kiveszek egy fertőtlenítő kendőt, lesikálom az ülőkét. A kezemet is megtörölöm, jó alaposan. Lehúzom a bugyimat, ráülök a vécére. Két hónapja nem jött meg. Ölembe veszem a táskámat, kibányászom belőle a gyógyszeres táskát. A terhességi tesztet munkába jövet vettem. Eddig nem merem megcsinálni, annyi sikertelen próbálkozás után az ember fél az újabb kudarctól. Ma reggel, ahogy a patika előtt sétáltam, csecsemősírást hallottam. Körülnéztem, sehol nem láttam egyetlen babát sem. Hiszek a misztikus dolgokban, így arra gondoltam, a sírás jel. Bementem a gyógyszerészetbe, és megvettem a tesztet.

A kis műanyag lapot próbálom úgy magam alá tenni, hogy ne pisiljem le a kezemet. Nehezen megy. Végül sikerül, felállok, a tesztet leteszem a kézmosó szélére, de lefelé fordítva. Miközben mosom a kezemet, buzgón imádkozom: „kérjeteK és adatik nekteK, keressetek és találtoK, zörgessetek és megnyittatik nekteK...” Ezt az idézetet nagyanyám mondogatta gyerekkoromban. Nem vagyok hívő ember, csak olyankor, amikor bajba kerülök. Nincs joguk megvetni ezért, a legtöbben ilyenek vagyunk, csak nem valljuk be. Amíg várom, hogy változzon a teszten lévő jel, kinyitom a mosdó ablakát, rágyújtok. Itt tilos dohányozni, de kit érdekel. Ideges vagyok, nem bírok tétlenül állni. A galambok megint párzanak, ahogy reggel, ezt is üzenetnek vélem ebben a pillanatban. Lacinak akkor sem mondom el, hogy terhes vagyok, ha összejön a dolog! Nincs köze hozzám, sem a babához! Majd korán elmegyek betegállományba, addig meg kerülöm, vagy szakítok vele. Nem akarom, hogy az életünk része legyen! Nem akarok családot! Elnyomom a cigit, jó sokáig szívtam, olyan lassan, mint még soha. A csikket zsebkendőbe csomagolom és lehúzom a wc-ben. Kezet mosok. Kirúzsozom a számat, megfésülködöm. Most már biztosan letelt az öt perc. Kezembe veszem a tesztet, még mindig nem nézem meg. Leülök a lehajtott vécé-tetőre. Arra gondolok, ha most sem színeződött el a csík, tényleg befejezem az apakeresést. Belefáradtam, unom az állandó bujkálást, hazudozást. „kérjeteK és adatik nekteK...” Megfordítom a tesztet, mind a két csík rózsaszín. Terhes vagyok! A hirtelen felismerés olyan súllyal nehezedik rám, hogy képtelen vagyok örülni. Ülök mozdulatlanul, amíg valaki kintről a nevemet kiabálja.

Az ügyvéd úr tíz perce keres, mondja a kolléganőm, amikor kijövök a mosdóból. Baj van, fagatózik. Nincs, válaszolom és megfogom a kezét. Tegnap kicsit sok bort ittam, rendetlenkedik a gyomrom, de ez titok! Mosolygok. Kellene még öt perc, hogy rendbe szedjem magam, megmon-

danád az ügyvéd úrnak, rögtön jövök. A kolléganőm megértően bólint. Visszamegyek a vécébe, előveszem a telefonomat, a nőgyógyászomat tárcsázom. Azt mondja, ő is nagyon izgatott, s mivel épp lemondta az egyik páciense a ma két órára szóló időpontot, fogadni tud. Megcsináljuk az ultrahangot, utána sokkal biztosabbak lehetünk a dologban, mondja, mielőtt leteszi a telefont. Nem tudom felfogni, ami történt, olyan érzésem van, mintha saját testem fölött lebegve néznék egy mozifilmet.

A folyosón az élet megállt. Rác Mihály és az egyenruhás ugyanúgy ülnek a padon, ahogy tizenöt perce. Az ügyvéd mellettük áll, telefonját nyomkodja. Jöjjön be ügyvéd úr, mondom, amikor hozzájuk érek! Maga is mindjárt jöhet, vetem oda a gyanúsítottnak. Belépünk az irodába, a jogász mosolyog, *ma is nagyon dögös vagy, angyalom, mondja.* Két éve viszonyunk volt, azóta hívogat, azt állítja, én voltam a legjobb numera az életében. Közlöm vele: jó lenne, ha minél előbb lekavarnánk a mai kihallgatást, sietnem kell, ráadásul fél kettő körül tartok egy órás szünetet. *Most kivel dugsz, érdeklődik vigyorogva.* Hagyjuk ezt, Endre, válaszolom, ez most tényleg fontos, orvoshoz megyek. *Hát persze, röhög. Nem érdekel, lényeg, hogy minél hamarabb eljussak a nőgyógyászhoz. Endre, kérlek, ne nehezítsd meg a helyzetemet. Ok, megbeszéltük, válaszol és egészen közel lép hozzám, erőszakkal megcsókol.* Ellököm magamtól, hátrálok. *Régebben nem voltál ilyen elutasító, közli gúnyosan.* Kezdjük el a kihallgatást, utasítom és lesimítom a szoknyámat. *Kezdjük, veti oda dühösen.*

Rác Mihály megtörténül le, velem szemben, Endre mellé. Kinyitom az aktát, köhintek. Rác Mihály, magát azzal gyanúsítják, hogy molesztálta a tízéves unokáját, nézek rá. *Ez hazugság, ordítja.* Az ügyvéd megfogja a karját, *higgadjon le, utasítja. Ki a kutyafasza állít ilyesmit, emeli fel ismét a hangját! Megmondtam már annak a nyomozónak is, hogy ezt csakis a nyápic menyem tanálhatta ki, mert a házamra pályázik! Azt hiszi, ha engem börtönbe csuknak, eladathatja a fiammal a nyírbátori házamat. Elég sokat ér az, alezredes asszony, azért már érdemes ilyen mocsokságot állítani.* Most kellene leállítanom, de hagyom, hogy beszéljen. Semmi másra nem bírok koncentrálni, csak a terhességi tesztre. Kit érdekel, mit hazudozik itt ez az ember. Nyilvánvaló, hogy fogdosta a kislányt, a gyerek is ezt állította, a menyé meg látta, ami történt. Az, hogy nincs közvetlen bizonyíték, csak egy dolog. Majd szerez a másik fél ügyvédje. Elég dörzsölt fickó, jól ismerem. Vádat emelünk, a bíróság elítéli, aztán mehet jó pár évre a börtönbe. Sima ügy, kár ezzel tölteni az időt. Az ügyvéd magyaráz valamit, látom, ahogy mozog a szája, de nem értem. A falon, velem szemben nagy falióra mutatja az időt, lassan cammog a percmutató. Csak arra bírok koncentrálni, hatvan perc múlva már biztos leszek abban, hogy gyereket várok. A mai napon először elmosolyodom. Endre észrevehette, mert megrúgja a lábamat az asztal alatt. Azt mondja, ideje lenne szünetet tartani, másfél órája itt ülünk ebben a levegőtlen helyiségben. Tizenöt órakor folytatjuk a kihallgatást, közlöm velük. Alig várom, hogy kimenjenek az irodából, veszem a táskámat, indulok az orvoshoz.

Halmos főorvos zselés anyaggal keni be a hasamat, *figyelmeztet, kicsit hideg lesz. Mindketten nevetgélünk. Rettenetesen izgulok, szinte nem vagyok önmagam, biztosan ennek köszönhető, hogy az imént megfordult a fejemben, felhívom Lacit, hagyja el a feleségét és neveljük fel együtt a babát. Tiszta hülye vagyok, hiszen én sosem akartam családot! Halmos főorvos lassan, módszeresen tologatja a hasamon az ultrahangkészüléket, közben a tekintetét fürkészem. Az imént még be nem állt a szája, most meg elnémult. Baj van, kérdezem. Egy pillanat mondja, azonnal. Még mindig a monitorra mered, aztán egy papírral megtörli a hasamat. Jöjjön, Angéla, segíték leszállni, mondja. Már nem mosolyog, kéri, öltözzek fel és üljek le. Mi az főorvos úr, faggatom egyre türelmetlenebbül. Öltözzön fel, utasít. Hallom, ahogy megereszti a vizet a szomszéd helyiségben, kezet mos. Köszörüli a torkát, leül velem szemben a faragott íróasztalához. Markáns arcú, magas, szikár ember. Az egyik legjobb a szakmában. Angéla, kezdi, maga tényleg terhes. Mázsás kő esik le a vállamról. Hurrá, válaszolok önkéntelenül. Egy pillanatra ő*

is elmosolyodik, aztán ismét elkomorul az arca. Sajnos ebből az állapotból nem lehet baba. Magának méhen kívüli terhessége van. Ráadásul a magzat olyan helyen ágyazódott be és fejlődik mellette valami más is, *ami miatt várhatóan a petevezetékét, esetleg a méhét is el kell távolítani. Persze korai még a legrosszabbra gondolni, de jobb, ha lélekben felkészül.* Nem lehet soha többé gyerekem, kérdezek vissza. *Angéla, ne beszéljünk rögtön a legrosszabbról. Az örökbefogadásra gondolt már? Esetleg a jelenlegi partnerével megvitathatnák ezt a lehetőséget, mosolyog Halmos doktor. Kérek magának időpontot a műtétre, felhívom még ma este. Karcos ketyegéssel cammog a falon lévő óra kismutatója, másodpercek óta nem bírom levenni róla a tekintetem.*

Kilépek a rendelőből, két utcával arrébb parkoltam le, sétálnom kell. A kezdeti kábultságomat düh váltja fel, elborul az agyam. Ez a rohadék Laci is selejt, mint a többi szemét pasi! Csak erre volt képes, méhen kívül felcsinálni, ráadásul most én szívok majd miatta! Műtét, meddség! Dögölne meg! Ezért tönkreteszem, kinyírom! Felhívom a feleségét! Kezem, lábam remeg, amikor beülök az autóba. Rádőlök a kormányra, sírok. Mire beérek a kapitányságra, már kész tervem van. Tudom, hogyan állok bosszút Lacin. Agyonlövöm! Jó terv, ütős! Még mindig forr bennem a bosszúvágy, már nem félek, elszánt vagyok. Túsarkam koppanásai a folyosó fekete-fehér kövén egy-egy szeg Laci koporsójában.

Irodám előtt a megszokott kép: Ráczi Mihály, az egyenruhás rendőr és az ügyvéd. Amikor melléjük érek, felpattannak. A kezemmel intek, várjanak. Azonnal folytatjuk, mondom, és becsukom magam mögött az ajtót. Az ablak mellett páncélszekrény, odasétálok, kinyitom. A szolgálati fegyverem van benne. Jól lövök. Kiveszem, visszazárom a páncélt. Arra gondolok, bár csak később fogom használni, mégis jobb, ha előre megtöltöm. Így teszek, aztán a fegyvert elrejttem a táskámban. Megigazítom a sminkemet, mosolyt erőltetek az arcomra, jöjjenek be, szólok az ügyvédnek.

Ráczi Mihály arcán nyoma sincs a korábbi félelemnek, inkább elszántnak tűnik. Ez rettentően feldühít. Leülünk, a kezem ökömbe szorul, remeg a szemhéjam. Folytathatjuk, kérdezem. Az ügyvéd megfogja az öreg karját, mielőtt az szólhatna. *Ügyfelem és én úgy véljük, az alezredes asszony nem elfogulatlan az ügyünkben, ezért kezdeményezzük, hogy az eset felgöngyöltetését más vizsgálótiszt folytassa. Nagyon reméljük, hogy az alezredes asszony nem nehezíti meg a helyzetet, különben csúnya per elé nézünk, mondja Endre és cinikusan kacint. Ráczi Mihály felkacag, jól mondja az ügyvéd úr. Nem lehet ennyire kicsinyes ez az Endre, gondolom. Most az a baja, hogy délelőtt nem szexeltem vele?! Ügyvéd úr, beszéljük meg a dolgot négy szem közt, fordulok felé. Biztosan találunk más megoldást. Nem akarom, hogy elvegyék tőlem ezt az ügyet, sziszegem egészen halkán. Az nagyon ciki lenne, kiderülne, hogy viszonyom volt a fél rendőrséggel, bírósággal, ráadásul bűnhődnie kell ennek az aljas gyerekmolesztálónak is. Már nincs miről beszélgetnünk, válaszol az ügyvéd, egy órája benyújtottuk panaszunkat az illetékes szervezethez. Kiver a víz, szédülök, zúg a fülem. Az öregembert bámulom, az meg csak röhög, egyre harsányabban, a hangja szétrepesztí a koponyámat. Hirtelen olyan arca lesz, mint Lacinak! Gondolkodás nélkül cselekszem, a mellettem lévő székre tett táskámba nyúlok, előveszem a pisztolyomat, lövök. Egyenesen Ráczi Mihály szívébe.*

Na, jöjjön Angika, vége a kihallgatásnak, mondja a fehér köpenyes ápoló és felállít a székről. Mondtam már magának, játszanak valami mást, mondjuk, Ki nevet a végéig. Az olyan vidám elfoglaltság. Ez a nyomozósdí, hülyeség, csak felizgatja vele magát, meg a betegtársait. A kövér ápoló erősen fogja a karomat, úgy vezet az ágyamig. Lefektet, betakar. Jó pihenést, Angika, mondja. A takaró alól kukucskálva látom, leül egy másik beteg mellé, hallom, ahogy azt mondja: pedig milyen jó tanárno volt ez az Angika, kár, hogy így bekattant. Vajon miért pont vizsgálótisztnek képzele magát?

Az ablakot bámulom, egy galamb teljes erőből nekicsapódik a becsukott üvegnek.